

Hermed kan jeg afslutte disse Bemærkninger. Jeg beder undskyldte, at de ere blevne noget lange, men jeg vilde gerne udtale mig lidt dydigt med Hensyn til Retsplejeordningen.

Det ærede Medlem fra Næstved (Andreasen) rettede nogle Spørgsmaal til mig vedrørende Forholdet mellem Den sjællandske Bondestands Sparekasse og Privatbanken i Anledning af min Handling der, idet denne Sag nu er bleven definitivt afsluttet, og det ærede Medlem udtalte, at jeg maatte undskyldte, at han fandt det noget vanskeligt at rime mine Ord under Rigsretten med min senere Handling: at afslutte denne Sag. Det ærede Medlem udtalte samtidig, at han haabede, at jeg vilde være i Stand til at forelægge saadanne Grunde for min Optræden, at ingen skal være i Tvivl om, at Regeringen staa fri og uafhængig af det saakaldte tredje Ting, Pengemagten.

Jeg kan i saa Henseende ganske berolige det ærede Medlem paa begge Punkter. Det er jo mig og mig alene, der bærer Ansvar for, at Sagen er sluttet, som den nu er sluttet, og den Tanke har aldrig været i min Hjerne, da jeg gjorde det, at Regeringen kunde være afhængig af det saakaldte tredje Ting, Pengemagten, af Bankerne her i København, endsige af Privatbanken. Og jeg for mit personlige Vedkommende staa saa fri og uafhængig af denne Magt, som nogen overhovedet kan gøre. Men der er heller ikke nogen som helst Uoverensstemmelse mellem mine Udtalelser i Rigsretten og mine senere Handlinger, og det maa det ærede Medlem fra Næstved jo vide. Det ærede Medlem citerede nemlig en Del af min Tale, som findes i Rigsretstidende pag. 738; men pag. 708 findes der saa klare og utvetydige Udtalelser, at de udelukke enhver Misforstaaelse — og man læser jo dog enhver Bog forfra og ikke bagfra.

Maa jeg med den højtærede Formands Tilladelse tillade mig at oplæse en Del af denne Bog. Jeg begyndte netop mit Foredrag i Rigsretten med at fremhæve, at der var ikke noget Menneske, der havde vidst Besked med Albertis Forbrydelser, og jeg havde netop citeret Udtalelser, der vare faldne her i Tinget fra den første Konseilspræsident efter Systemskiftet, hvor han udtrykkelig udtalte de Ord, at naar man ikke vil være bagklog, maa man erkende, at intet Menneske kunde have nogen Anelse derom. Men saa kommer pag. 708 et Afsnit af mit Foredrag, der netop begynder med at fremhæve disse Ord:

„Og Privatbanken! Jeg vil naturligvis ikke fordybe mig i dens Forhold, det vilde være et Misbrug af den høje Rets Tid, det kunde aldrig falde mig ind, men jeg vil blot betone om Privatbanken, at den har fulgt Albertis Transaktioner gennem mange Aar, den har haft Forretningsforbindelse med ham personlig; den har haft Forretningsforbindelse med ham som Bestyrer af Smøreksporforeningen og som Direktør i Sparekassen, den har haft denne Forretningsforbindelse lige fra Tietgens Dage, fra 1893 eller noget lignende, og har ikke nogen Sinde haft Mistillid til Alberti, aldrig.“

Og saa anfører jeg netop det Eksempel, som altid for mig har været et slaaende Bevis for, at den af Privatbankens Direktører, der havde med disse Forhold at gøre, ja den eneste, der overhovedet havde med dem at gøre, netop er i det lykkelige Tilfælde at kunne godtgøre sin bona fide, idet jeg fortsætter:

„Den Direktør, der havde med Alberti at gøre, nærede jo, som nogle af hans Kolleger have sagt i Forhøret, en ren Tyrketro paa Alberti, og han viste den i Gerning. Han viste den i Gerning saa sent som i August Maaned 1908. Da forelaa der nemlig i Privatbanken det Tilfælde, at de skulde indfri for 40,000 eller 50,000 £, hvor meget det nu var, Veksler ovre i London. Det var nogle Veksler, de havde faaet i Vinteren 1907—08 med Willer & Riley's Navn paa, trukne paa Willer & Riley, men Banken havde yderligere forpligtet sig til, at hvis det ikke konvenerede Willer & Riley at indfri disse Veksler ved Forfaldstid, skulde Privatbanken selv gøre det. Nu kommer altsaa denne Situation, at Alberti kommer til Privatbanken og siger: De maa indfri de Veksler ovre i London. Den naturlige Forretningsgang i et saadant Tilfælde var selvfølgelig, at Privatbanken sender en Check over til den Bank i London, hvor Vekslerne ere diskonterede, eller at den lader sin Forretningsforbindelse, sin Bankforbindelse ovre i London, indfri Vekslerne for sin Regning. Og det sagde Larsen ogsaa til Alberti, at han vilde gøre. Men saa sagde Alberti: Ja, men det ser dog pæner ud for min Skyld, at jeg selv indfried Vekslerne. Naa ja, som De vil, sagde Larsen. Saa giver han Ordre til, at der udstedes en Check paa 40,000 eller 50,000 £, hvor meget det nu var, og den overleverer han til Alberti, for at han selv skal sende den over til London og faa Vekslerne indfriede. Se,